

Політологія

УДК 321.01:321.64

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.14939696>

Проблеми політичної легітимності в умовах авторитаризму

Саєнко Ірина Валентинівна

кандидат політичних наук, доцент, професор кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін, Військова академія, Фонтанська дорога, 10, Одеса, 65009, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-5623-1022>

Зенкін Михайло Васильович

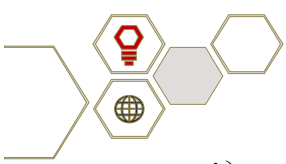
кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та політичної теорії, Навчально-науковий інститут гуманітарних і соціальних наук, Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», просп. Дмитра Яворницького, 19, Дніпро, 49005, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-9824-629X>

Солоненко Олександр Андрійович

незалежний дослідник, Україна, <https://orcid.org/0009-0000-9534-2908>

Прийнято: 11.02.2025 | Опубліковано: 25.02.2025

***Анотація.** Проблема політичної легітимності авторитарних режимів є однією з центральних у сучасній політичній науці, оскільки такі системи не можуть спиратися на класичні демократичні механізми легітимації, але водночас змушені забезпечувати суспільне прийняття власного правління. У статті здійснено комплексний аналіз основних теоретичних підходів до феномену легітимності в умовах авторитаризму, розглянуто ключові механізми*

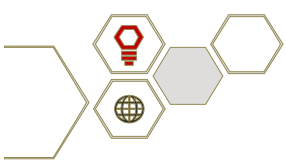
її підтримки та окреслено чинники, що можуть сприяти її ослабленню або повній ерозії.

Доведено, що сучасні авторитарні режими застосовують три основні стратегії легітимації: ефективне державне управління, ідеологічний контроль та процедурну легітимність. Перша стратегія полягає у демонстрації економічної стабільності та соціального забезпечення, що формує в суспільстві відчуття залежності від державної влади як гаранта порядку та добробуту. Друга базується на маніпуляції історичними та націоналістичними наративами, створенні образу зовнішнього ворога та контролі за інформаційним простором. Третя передбачає імітацію демократичних процедур – проведення виборів, конституційних реформ, суспільних обговорень – які мають на меті створення видимості народної підтримки.

Разом з тим, ефективність цих стратегій має свої межі. Втрата економічної динаміки, зростання соціального невдоволення та послаблення інформаційного контролю створюють умови для делегітимації режиму. Значну роль відіграють і внутрішні суперечності правлячих еліт, що можуть призвести до внутрішньополітичної кризи, розколу влади або перехідного періоду. В умовах глобалізації та цифрової епохи можливості авторитарних режимів контролювати суспільні процеси суттєво ускладнюються, що відкриває перспективи демократизації або, принаймні, змушує їх до трансформації.

У статті зроблено висновок, що жоден авторитарний режим не є цілковито стабільним, оскільки його легітимність завжди залишається динамічним феноменом, що залежить від здатності адаптуватися до соціальних, економічних та інформаційних викликів. Аналіз авторитарної легітимності є важливим не лише з теоретичної точки зору, а й з погляду прогнозування політичних змін у сучасному світі.

Ключові слова: *політична легітимність, авторитаризм, механізми легітимації, інформаційний контроль, демократизація, політичні режими, криза легітимності.*

Problems of political legitimacy under authoritarianism

Saienko Iryna

Candidate of Political Sciences, Associate Professor, Professor of the Department of Humanities and Socio-Economic Disciplines, Military Academy, Fontanska Road, 10, Odessa, 65009, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-5623-1022>

Zienkin Mykhailo

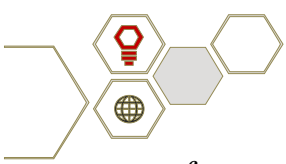
Candidate of Historical Sciences, Associate Professor of the Department of History and Political Theory, Educational and Scientific Institute of Humanities and Social Sciences, Dnipro University of Technology, Dmitry Yavornitsky Av., 19, Dnipro, 49005, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-9824-629X>

Solonenko Oleksandr

Independent Researcher, Ukraine, <https://orcid.org/0009-0000-9534-2908>

Abstract. *The issue of political legitimacy in authoritarian regimes remains one of the central topics in contemporary political science, as such systems cannot rely on classical democratic mechanisms of legitimation yet must still ensure public acceptance of their rule. This article provides a comprehensive analysis of key theoretical approaches to legitimacy in the context of authoritarianism, examines the primary mechanisms for maintaining it, and identifies factors that may contribute to its weakening or complete erosion.*

It is demonstrated that modern authoritarian regimes employ three main strategies of legitimation: effective governance, ideological control, and procedural legitimacy. The first strategy involves demonstrating economic stability and social welfare, fostering a sense of dependence on the state as the guarantor of order and well-being. The second is based on manipulating historical and nationalist narratives, constructing the image of an external enemy, and controlling the information space. The third entails the imitation of democratic procedures—elections, constitutional

reforms, and public consultations—aimed at creating the appearance of popular support.

However, the effectiveness of these strategies has its limits. Economic stagnation, rising social discontent, and the weakening of information control create conditions for the delegitimization of the regime. Internal contradictions within ruling elites also play a significant role, potentially leading to political crises, fragmentation of power, or transitional periods. In the era of globalization and digital technology, the ability of authoritarian regimes to control social processes is significantly challenged, opening prospects for democratization or, at the very least, compelling them to undergo transformation.

The article concludes that no authoritarian regime is entirely stable, as its legitimacy remains a dynamic phenomenon, contingent on its ability to adapt to social, economic, and informational challenges. The analysis of authoritarian legitimacy is crucial not only from a theoretical perspective but also in terms of forecasting political changes in the modern world.

Keywords: *political legitimacy, authoritarianism, legitimation mechanisms, information control, democratization, political regimes, legitimacy crisis.*

Постановка проблеми. Політична легітимність завжди була центральною проблемою політичної філософії та науки, адже саме вона визначає правомірність влади в очах суспільства. У демократичних системах легітимність спирається на виборні процедури, конституційні норми та консенсус між громадянами щодо принципів правління. Водночас авторитарні режими, що за своєю природою не можуть апелювати до вільного волевиявлення, змушені розробляти складніші, інколи навіть парадоксальні механізми обґрунтування власного політичного існування.

Авторитарна легітимність – це не лише питання примусу чи маніпуляції, як інколи спрощено вважають. Вона може ґрунтуватися на різноманітних факторах: ефективному управлінні, соціальній стабільності, економічному зростанні або навіть наративній інженерії, що створює у громадян відчуття

необхідності збереження чинного режиму. Особливо в умовах сучасного світу, де інформаційні технології змінюють способи взаємодії між владою та суспільством, легітимність авторитарних лідерів дедалі частіше формується через контрольовані медійні образи, історичні міфи та стратегічне використання кризи як засобу консолідації підтримки.

У представленій роботі авторами розглянуто специфіку політичної легітимності в авторитарних системах, аналізуються основні механізми її підтримки та досліджуються чинники, що можуть призвести до її ослаблення або втрати. Зрештою, попри всю видиму міцність авторитарних структур, їхня стабільність завжди залишається під загрозою – інколи через внутрішні суперечності, інколи через зміну зовнішнього середовища, а подекуди й через саму природу легітимності, що є значно більш динамічним феноменом, ніж здається на перший погляд.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика політичної легітимності авторитарних режимів широко висвітлюється в сучасних дослідженнях. Одним із важливих аспектів є зв'язок між демократичними претензіями та реальним сприйняттям влади громадянами. Так, Л. Брункерт аналізує, як авторитарні режими використовують риторику демократії для посилення власної легітимності, апелюючи до громадських уявлень про демократичність правління [1].

Питання соціальної політики та легітимності влади досліджують Дж. Дакетт і Н. Манро, які доводять, що якість медичних послуг у Китаї суттєво впливає на підтримку авторитарного режиму, створюючи ілюзію його ефективності [2]. У свою чергу, Й. Граувогель та К. Вон Зоест аналізують вплив міжнародних санкцій на легітимність авторитарних урядів, наголошуючи, що тиск ззовні нерідко лише посилює національну згуртованість довкола режиму [3].

Д. Дьорффі та Дж. П. Мартін звертають увагу на внутрішню динаміку гібридних режимів, показуючи, як політична легітимність може поступово зменшуватися через структурні суперечності всередині авторитарних систем [4].

Е. Кленк і Дж. Гурул аналізують роль політичних нарративів, зокрема на прикладі Китаю під час пандемії COVID-19, доводячи, що контроль над інформацією є ключовим інструментом підтримання режимної стабільності [5].

Р. Міттіга досліджує зв'язок між кліматичними викликами та авторитарною легітимністю, підкреслюючи, що екологічні кризи можуть слугувати виправданням для централізації влади [6]. А. Нейтан розглядає загальну "головоломку авторитарної легітимності", аналізуючи, як такі режими можуть не лише виживати, а й отримувати суспільну підтримку, незважаючи на відсутність демократичних процедур [7].

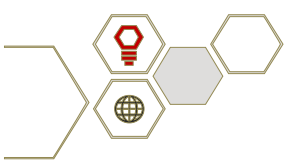
К. Нгоун вивчає адаптивну стійкість авторитаризму на прикладі Камбоджі, демонструючи, як особистісний культ та гнучкість політичної стратегії можуть забезпечувати довготривале правління [8]. Б. Г. Пітерс розглядає адміністративні механізми авторитарних режимів, акцентуючи на ролі бюрократії як одного з головних стовпів стабільності автократії [9].

К. Ретіган аналізує сприйняття громадянами якості державних послуг, показуючи, що навіть часткове задоволення соціальних потреб може підвищувати рівень легітимності автократичного правління [10]. Натомість Е. Сінкконен пропонує дослідницьку програму щодо автократизації, зосереджуючись на динамічності диктаторських режимів та їхньому вмінні адаптуватися до змін [11].

С. Вон Зоест і Й. Граувогель розглядають, як авторитарні режими маніпулюють процедурами, ідентичністю та ефективністю управління для обґрунтування своєї влади [12]. С. Г. Вітінг досліджує концепцію "авторитарного верховенства права", яка дозволяє таким режимам створювати видимість законності та стабільності [13].

Нарешті, С. Вільямсон аналізує вибори як засіб легітимації авторитарних правителів, демонструючи, що навіть контрольовані та нефальсифіковані виборчі процеси можуть слугувати інструментом підкріплення влади [14; 15].

Таким чином, сучасні дослідження охоплюють широкий спектр аспектів авторитарної легітимності, починаючи від соціальної політики та

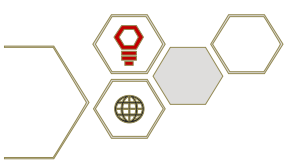

пропагандистських наративів і завершуючи юридичними механізмами й виборчими стратегіями.

Метою статті (цілі) є експлікація механізмів політичної легітимності авторитарних режимів через аналіз їхніх структурних, ідеологічних та процедурних засад, а також виявлення основних чинників, які сприяють як їхньому зміцненню, так і потенційній ерозії.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри комплексний аналіз механізмів політичної легітимації авторитарних режимів, низка аспектів цієї проблематики залишається відкритою. Зокрема, потребує подальшого дослідження довгострокова динаміка легітимності автократій: як саме змінюються механізми її підтримки у відповідь на соціальні, економічні та технологічні трансформації, та які чинники визначають межу їхньої адаптаційної здатності. Важливим напрямом майбутніх досліджень є також аналіз того, як цифровий авторитаризм впливає на процеси делегітимації – чи створює технологічний контроль довготривалу стійкість режимів, чи, навпаки, сприяє їхній кризі через накопичення суспільного невдоволення. У цьому контексті запропоноване дослідження робить внесок у розуміння не лише механізмів легітимації, а й їхньої потенційної ерозії, що дозволяє глибше усвідомити передумови як стабільності, так і можливих трансформацій авторитарних політичних систем.

Виклад основного матеріалу дослідження. 1. Теоретичні засади політичної легітимності в авторитарних режимах. Політична легітимність у класичному розумінні означає загальновизнану правомірність влади, яка сприймається населенням як виправдана й обґрунтована. У демократичних суспільствах вона зазвичай спирається на вибори, верховенство права та суспільний консенсус щодо правил політичної гри. Проте в авторитарних режимах, де народне волевиявлення або повністю ігнорується, або значною мірою контролюється, легітимність набуває іншої природи. Вона не є чимось даним раз і назавжди, а формується завдяки специфічним інструментам, які

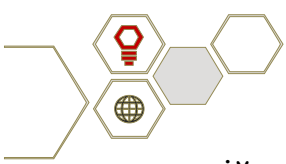
дозволяють владі отримати схвалення (або принаймні пасивне прийняття) з боку громадян.

Одним із найбільш відомих підходів до розуміння авторитарної легітимності є концепція "ефективного правління", згідно з якою правителі отримують суспільне схвалення не через демократичні процедури, а через забезпечення стабільності, економічного зростання та соціального добробуту. Це добре ілюструється на прикладі Китаю, де політичне керівництво використовує високі темпи економічного розвитку та поліпшення соціальних послуг як головний аргумент на користь власного правління [2; 10].

Ще одним ключовим фактором авторитарної легітимності є контроль над ідеологічним простором. Влада активно конструює політичні наративи, що виправдовують її монополію на владу, використовуючи історичні міфи, національну ідентичність або загрозу зовнішнього ворога. Наприклад, сучасний Китай під час пандемії COVID-19 активно використовував риторику "ефективного управління кризою", демонструючи нібито перевагу авторитарного режиму перед демократичними системами [5]. Аналогічні стратегії застосовуються і в інших державах, де створення образу "сильного лідера" стає центральним елементом політичної комунікації [8].

Особливу роль відіграє феномен "процедурної легітимності", коли авторитарні лідери запозичують елементи демократичних практик – вибори, референдуми, судові процедури – задля створення ілюзії легітимного правління. Незважаючи на те, що ці процедури часто мають виключно декоративний характер, вони виконують важливу функцію: дозволяють створити для внутрішньої та міжнародної аудиторії враження законності режиму [12; 13].

Втім, авторитарна легітимність залишається нестабільною. Вона значною мірою залежить від здатності влади підтримувати економічну ефективність, контролювати інформаційний простір та забезпечувати силову монополію. Як тільки один із цих елементів починає слабшати, ризики делегітимації та суспільного протесту зростають [4]. Саме тому авторитарні режими змушені

постійно адаптувати свої механізми легітимізації, шукаючи нові способи збереження контролю в умовах суспільних і технологічних трансформацій.

2. Механізми забезпечення та кризи політичної легітимності в авторитарних режимах. Авторитарні режими не можуть спиратися на демократичний мандат, проте вони змушені вибудовувати власні механізми політичної легітимності. Ці механізми не є універсальними, але їх можна згрупувати у три основні категорії: **матеріальна ефективність, ідеологічний контроль та процедурна легітимація**. Разом вони створюють ілюзію виправданості авторитарного правління, дозволяючи правлячим елітам зберігати владу, навіть за відсутності демократичної конкуренції.

Один із найпоширеніших способів виправдати авторитарне правління – демонстрація його спроможності забезпечувати стабільність, економічне зростання та соціальний добробут. Висока якість державних послуг та ефективне управління часто компенсують відсутність демократичних процедур. Наприклад, у Китаї значна частина населення сприймає правлячу партію як легітимну завдяки економічному розвитку та покращенню соціальної політики, включно з медичним забезпеченням [2; 10]. Подібна ситуація спостерігається в країнах Близького Сходу, де нафтова рента використовується для підтримки соціальної стабільності та утримання режимів від краху [14].

Проте така форма легітимності є нестійкою: економічні кризи або соціальні потрясіння можуть швидко підірвати довіру до правлячої верхівки. Саме тому деякі дослідники вказують, що авторитарні режими, які спираються виключно на матеріальну ефективність, рано чи пізно стикаються з кризою, якщо не мають додаткових механізмів підтримки влади [4].

Ще одним важливим інструментом є формування політичних наративів, які виправдовують авторитарне правління. Це може відбуватися через маніпуляцію історією, апеляцію до національної єдності, наголос на "особливому шляху розвитку" чи пошук зовнішнього ворога. Наприклад, у Камбоджі авторитарна влада використовує культ особистості та історичні міфи для виправдання своєї монополії на владу [8]. У Китаї під час пандемії COVID-

19 уряд активно транслиував наратив про ефективність авторитарного управління у порівнянні з хаотичністю демократій, що дозволило йому зміцнити політичну легітимність [5].

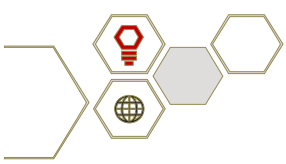
Проте контроль над інформаційним полем є складним завданням. Сучасні цифрові технології посилюють ризики інформаційних проривів, які можуть підірвати державну пропаганду. Як показують дослідження, навіть у закритих авторитарних суспільствах існують альтернативні джерела інформації, що сприяють формуванню опозиційних настроїв [6].

Попри відсутність справжньої демократичної конкуренції, багато авторитарних режимів імітують демократичні процедури для підкріплення власної влади. Формально багатопартійні вибори, конституційні реформи, "громадські слухання" та судові процеси можуть створювати ілюзію участі суспільства в ухваленні політичних рішень. Такі практики часто спостерігаються в гібридних режимах, де влада формально визнає демократичні інститути, але повністю контролює їхній зміст і функціонування [12; 13].

З одного боку, це допомагає автократам легітимізувати свою владу перед міжнародною спільнотою, а з іншого – посилює їхню внутрішню стабільність. Однак надмірна бюрократизація або використання псевдодемократичних інститутів може викликати розчарування у суспільстві, що призведе до зворотного ефекту – делегітимації влади [9].

Жоден авторитарний режим не є вічним, і криза легітимності є неминучим процесом. Вона може виникати через економічні труднощі, соціальне невдоволення, зовнішній тиск або внутрішні елітні конфлікти. Наприклад, падіння Радянського Союзу було спричинене не лише економічними проблемами, а й поступовою втратою віри в радянську ідеологію та легітимність правлячої партії.

Деякі режими намагаються адаптуватися до змін: вони оновлюють ідеологічні наративи, реформують державні інституції чи використовують нові засоби контролю, зокрема цифровий авторитаризм. Проте ефективність цих заходів не завжди є стабільною, і багато режимів зрештою стикаються з

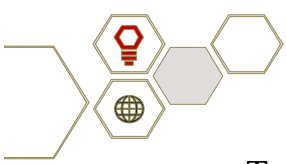
процесами ерозії політичної легітимності, що відкриває шлях до трансформацій чи навіть колапсу влади [11].

Таким чином, хоча авторитарні режими мають численні засоби легітимізації, вони завжди перебувають у стані "динамічної рівноваги", що потребує постійного перегляду механізмів утримання влади. Як тільки один із ключових елементів (економічна ефективність, контроль над ідеологією чи процедурна легітимність) слабшає, зростає ризик політичної дестабілізації.

3. Виклики та трансформація політичної легітимності в авторитарних режимах: перспективи демократизації. Авторитарні режими можуть довгий час функціонувати завдяки адаптивним механізмам підтримки легітимності, проте жодна політична система не є статичною. Динаміка соціально-економічних змін, технологічний розвиток та глобалізаційні процеси постійно ставлять під загрозу авторитарну владу, змушуючи її змінювати свої стратегії або, в разі невдачі, зазнавати кризи. Цей розділ присвячений аналізу викликів, перед якими постають авторитарні режими, механізмів їхньої трансформації та потенційних сценаріїв демократизації.

Авторитарні режими часто виправдовують своє існування через економічну ефективність та стабільність. Проте ці переваги мають свої межі: економічні кризи, корупція, неефективність державного управління та соціальна нерівність можуть суттєво підірвати довіру до влади. Як показують дослідження, навіть у державах із жорсткою політичною цензурою та репресивними апаратами соціальне незадоволення може накопичуватися і раптово вилитися у масові протести [4].

Одним із прикладів є Китай, де зростання економічних нерівностей та незадоволення частини середнього класу владною політикою поступово створюють ризики для довгострокової стабільності режиму [10]. У той час як офіційна пропаганда намагається нейтралізувати такі настрої через контроль над інформацією та створення образу "зовнішніх ворогів", реальна соціальна напруга продовжує зростати.

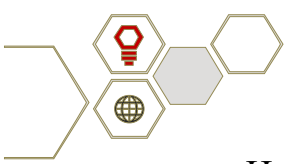
Традиційно авторитарні режими підтримують свою легітимність через контрольовані медіа. Проте в епоху цифрових технологій повний контроль над інформацією стає все складнішим. Соціальні мережі, незалежні блогери та навіть витоки інформації з державних структур підривають офіційні наративи, створюючи альтернативний простір для політичної мобілізації [5].

Як свідчить досвід протестних рухів у країнах Близького Сходу, Латинської Америки та навіть пострадянських держав, соціальні медіа стали ключовим фактором організації масових виступів проти авторитарної влади [6]. Це пояснюється тим, що цифрова комунікація дозволяє швидко поширювати інформацію, мобілізувати громадянське суспільство та створювати ефективні механізми спротиву.

Проте самі авторитарні режими також активно використовують цифрові технології для зміцнення свого контролю. Практика "цифрового авторитаризму", що передбачає масове стеження, цензуру та використання штучного інтелекту для аналізу суспільних настроїв, стала реальністю в таких країнах, як Китай та Росія [8]. Водночас повний контроль над цифровим середовищем неможливий, що залишає простір для його використання опозиційними силами.

Окрім зовнішніх та соціальних викликів, авторитарні системи часто стикаються з внутрішньою кризою еліт. Концентрація влади в руках вузького кола осіб, відсутність реальних механізмів ротації політичних кадрів та боротьба між різними фракціями всередині режиму створюють умови для його нестабільності [9].

Як показують дослідження, багато авторитарних режимів зазнали краху не через зовнішній тиск чи масові протести, а через внутрішню боротьбу за владу. Це було характерним для Радянського Союзу наприкінці 1980-х років, коли конфлікти всередині партійної номенклатури прискорили розпад системи. Схожі процеси спостерігаються й у сучасних автократіях, де боротьба між "старою гвардією" та новими технократичними елітами може призвести до поступових змін у політичній структурі [11].

Незважаючи на свою зовнішню міцність, авторитарні режими залишаються вразливими до процесів демократизації. Перехід від автократії до демократії може відбуватися різними шляхами, включаючи революційний сценарій (масові протести, повалення режиму), поступову лібералізацію (внутрішні реформи) або зовнішній тиск (санкції, дипломатична ізоляція) [3].

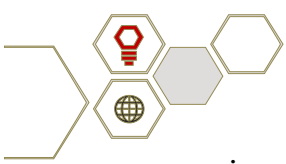
Історичний досвід показує, що успішна демократизація можлива лише за умови формування сильного громадянського суспільства, створення незалежних інституцій та міжнародної підтримки реформ. Проте багато авторитарних режимів намагаються адаптуватися до змін, запроваджуючи обмежені демократичні реформи для уникнення радикальних трансформацій [12].

Сучасний політичний ландшафт демонструє, що авторитаризм не є монолітною системою, а радше постійно змінюваною структурою, яка шукає баланс між репресіями та соціальною підтримкою. Однак саме в цій динаміці криється його слабкість: будь-яке ослаблення контролю, внутрішня криза або зміна зовнішніх умов можуть призвести до делегітимації влади та відкриття простору для демократичних змін.

Таким чином, перспективи демократизації авторитарних режимів залишаються відкритими, і хоча багато сучасних автократій вдається до складних механізмів самозбереження, історія демонструє, що жодна з таких систем не є невразливою до трансформацій.

Висновки. Політична легітимність авторитарних режимів є складним і багатовимірним феноменом, який не зводиться виключно до примусу чи маніпуляції суспільною свідомістю. Як продемонстровано у статті, такі режими застосовують комплексну систему механізмів легітимації, що включає матеріальну ефективність, ідеологічний контроль та процедурну легітимність. Завдяки цьому вони можуть утримувати владу протягом тривалого часу навіть за відсутності демократичної легітимації у класичному розумінні.

Проте авторитарна легітимність є внутрішньо нестійкою. Її кризові точки проявляються у кількох ключових аспектах. По-перше, економічні негаразди або соціальна нерівність можуть підірвати підтримку влади з боку населення, яке,

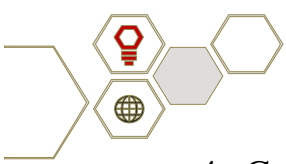
хоч і не має інструментів прямої політичної участі, залишається критично важливим фактором стабільності режиму. По-друге, контроль над інформаційним простором, який раніше забезпечував монополію на політичну правду, дедалі частіше виявляється недостатньо ефективним у цифрову епоху. По-третє, внутрішня боротьба серед політичних еліт створює ризики для єдності владного апарату, що нерідко стає передумовою краху авторитарних режимів.

Важливим висновком є те, що, попри складність і гнучкість механізмів легітимації, жоден авторитарний режим не є захищеним від ерозії своєї легітимності. Історичний досвід демонструє, що навіть найбільш стійкі автократії зазнавали трансформацій або колапсу, коли баланс між репресією та суспільною підтримкою порушувався.

Отже, перспективи авторитарних режимів значною мірою залежать від їхньої здатності адаптуватися до нових викликів. Водночас сама логіка авторитарного правління передбачає накопичення структурних суперечностей, що у довгостроковій перспективі підвищує ймовірність демократичних змін. Тому аналіз політичної легітимності авторитарних систем є не лише теоретично важливим, а й має практичне значення для розуміння потенційних сценаріїв політичної еволюції сучасного світу.

Список використаних джерел

1. Brunkert L. J. Overselling democracy—claiming legitimacy? The link between democratic pretention, notions of democracy and citizens' evaluations of regimes' democraticness // *Frontiers in Political Science*. 2022. Vol. 4. Article 880709.
2. Duckett J., Munro N. Authoritarian regime legitimacy and health care provision: survey evidence from contemporary China // *Journal of Health Politics, Policy and Law*. 2022. Vol. 47. No. 3. P. 375–409.
3. Grauvogel J., Von Soest C. Claims to legitimacy count: Why sanctions fail to instigate democratisation in authoritarian regimes // *European Journal of Political Research*. 2014. Vol. 53. No. 4. P. 635–653.

4. Gyórfy D., Martin J. P. Legitimacy and authoritarian decline: The internal dynamics of hybrid regimes // *Problems of Post-Communism*. 2023. Vol. 70. No. 6. P. 593–605.
5. Klenk E., Gurol J. The role of narratives for gaining domestic political legitimacy: China's image management during COVID-19 // *Journal of Chinese Political Science*. 2024. Vol. 29. No. 2. P. 337–359.
6. Mittiga R. Political legitimacy, authoritarianism, and climate change // *American Political Science Review*. 2022. Vol. 116. No. 3. P. 998–1011.
7. Nathan A. J. The puzzle of authoritarian legitimacy // *Journal of Democracy*. 2020. Vol. 31. No. 1. P. 158–168.
8. Ngoun K. Adaptive authoritarian resilience: Cambodian strongman's quest for legitimacy // *Journal of Contemporary Asia*. 2022. Vol. 52. No. 1. P. 23–44.
9. Peters B. G. Public administration in authoritarian regimes // *Asia Pacific Journal of Public Administration*. 2023. Vol. 45. No. 1. P. 7–15.
10. Ratigan K. Riding the tiger of performance legitimacy? Chinese villagers' satisfaction with state healthcare provision // *International Political Science Review*. 2022. Vol. 43. No. 2. P. 259–278.
11. Sinkkonen E. Dynamic dictators: improving the research agenda on autocratization and authoritarian resilience // *Democratization*. 2021. Vol. 28. No. 6. P. 1172–1190.
12. Von Soest C., Grauvogel J. Identity, procedures and performance: how authoritarian regimes legitimize their rule // *Justifying Dictatorship*. Routledge, 2018. P. 37–55.
13. Whiting S. H. Authoritarian “rule of law” and regime legitimacy // *Comparative Political Studies*. 2017. Vol. 50. No. 14. P. 1907–1940.
14. Williamson S. Elections, legitimacy, and compliance in authoritarian regimes: evidence from the Arab world // *Democratization*. 2021. Vol. 28. No. 8. P. 1483–1504.
15. Williamson S. Elections, legitimacy, and compliance in authoritarian regimes: evidence from the Arab world // *Democratization*. 2021. Vol. 28. No. 8. P. 1483–1504.